

[Hans Rasmussen.]

skønner bør være Tilfældet under Retsforhandlingerne.

Jeg vil i øvrigt sige med Hensyn til Afhøringerne, at det glæder mig, at man nu har faaet det ordnet saaledes, at det praktisk talt bliver udelukket, at Politiet kan afhøre fængslede Personer; det burde for længst have været indført. Nu slaas det fast, at det som en almindelig Regel ikke bliver tilladt for Politiet at afhøre Folk, der ikke længere er i Besiddelse af deres personlige Frihed. Naturligvis, fristes jeg til at sige, kan man ikke vente, at man her paa dette Felt skulde komme saa langt, som jeg egentlig kunde ønske, at man skulde naa, hvor der er Tale om Afhøring af Samfundsborgere, som ikke er i Besiddelse af deres personlige Frihed. Der er jo noget, der hedder Tilbageholdelse, og der er Perioder under Sagers Behandling, det tidligere Tidspunkt, hvor der endnu vil være rig Lejlighed for Politiet til at afhøre Folk. Jeg vil haabe, at den Bestemmelse, som nu her sættes ind om, at ingen har Pligt til at svare Politiet, vil blive en Bestemmelse, der ikke bare kommer til at staa paa Papiret, men at det bliver noget, der bliver respekteret ude i det praktiske Liv, naar Loven nu bliver gennemført.

Der er adskillige andre Bestemmelser, som jeg kunde ønske at udtale min Tilfredshed med, men jeg skal afstaa fra at gaa i Einzeltheder og indskrænke mig til sluttelig at anbefale, at man nu giver sin Stemme til det Resultat, der foreligger af de svundne otte Aars Arbejde paa dette Omraade. Og jeg føjer til, at jeg ikke skønner rettere end, at naar alle Forhold tages i Betragtning, økonomiske, politiske som øvrige Forhold, der har Indflydelse paa dette Spørgsmaal, mener jeg at maatte sige, at det Resultat, der her foreligger, er af en saadan Natur, at der i Virkeligheden er Grund til at ønske Justitsministeren til Lykke dermed. Jeg tror, det vil vise sig at være et Resultat, som vil vinde Paaskønnelse ude omkring i det offentlige Liv og hos mange af de Mennesker, som i det praktiske skal have med de Sager at gøre, der har Forbindelse med Retsplejen.

Elmquist: Da jeg er en absolut Modstander af de lange Ordførertaler, og da jeg mener, at vi Jurister her ligesom paa andre Omraader bør være et godt Eksempel for vore Medmennesker, bør vi ogsaa være det i den korte Tales Kunst. Jeg skal derfor indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger.

Jeg kan i Modsætning til den ærede Ordfører udtale min Tilfredshed med, at Lovforslaget, som det nu foreligger, ikke omfatter offentlig Votering og ikke omfatter en Deling af Højesteret, og at vort Standpunkt saaledes har haft et Resultat i dette Spørgsmaal.

Jeg glæder mig over, at vi har faaet gennemført en Sagførerordning, hvorefter der gives Adgang for Sagførere til at give Møde i egne Sager for Højesteret. Jeg mener, det er en Fordel for Befolkningen; det aabner Mulighed for billigere Vilkaar for Befolkningen til at faa deres Sag frem for Højesteret og giver den en naturlig Ret til at vælge den Sagfører, de foretrækker. Jeg har været betænkelig ved, at man har indsat en Bestemmelse om, at Højesteret skulde kunne nægte en Sagfører denne Adgang, naar han ikke findes egnet til at procedere for Højesteret. Jeg er imidlertid fuldstændig beroliget ved den Udtalelse, som den højtærede Justitsminister har fremsat derom i det høje Landsting i Dag, og jeg vilde være glad, hvis Justitsministeren vilde gentage den her.

Jeg beklager, at man ikke har kunnet enes — og jeg ved, at den højtærede Justitsminister er enig med mig heri — om at give Sagførerne den Titel, som Sagførerstanden med saa stort Flertal har ønsket, nemlig Advokattitelen. Jeg havde glædet mig til, naar dette Forslag var vedtaget, at vandre bort fra Rigsdagen smykket med denne smukke Titel. Den Glæde har man altsaa hverken undt mine Kolleger eller mig, og det maa vi jo finde os i.

Jeg glæder mig over, at man er blevet enig om at udvide Adgangen til at forbyde offentlig Gengivelse af Domsforhandlinger i Tilfælde, hvor det kan tilføje ikke-sigtede, sigtede eller dennes nærmeste uforholdsmæssig Skade. Venstre er absolut Tilhænger af Offentlighed i Retsplejen, men som jeg har sagt før, mener vi, at paa de Omraader, hvor Erfaringerne i de forløbne Aar har vist os, at Offentlighed kan gøre mere Skade end Gavn, bør den indskrænkes, og vi kan derfor hilse denne Bestemmelse med Tilfredshed. Jeg glæder mig ligeledes over, at man endelig er enedes om et positivt Forbud mod Fotografering og Tegning i Retterne, saaledes at der skal en udtrykkelig Tillaelse til fra Dommernes Side. Jeg haaber, at Dommerne aldrig vil give denne Tillaelse, for det tjener intet retsligt Formaal, at Folk, hvad enten det er Vidner eller sigtede, det drejer sig om, næste Dag skal se sig karikeret og portrætteret i Dagspressen.

Jeg beklager ligesom den ærede Ord-